

Évközi 32. vasárnap - 2012. november 11.

Egy enyhébb szellemi fogyatékossgal élő gyerekeket gondozó otthonban házi olimpiát rendeztek. Különböző könnyedebb sportágakban mérhették össze erejüket a gyerekek, akik nagy izgalommal készültek a versenyre. Élvezték a sok ember jelenlétét, szülőkét, nevelőkét, akik eljöttek, hogy megtekintsék a versengést. Elérkezett a kétszáz méteres futás ideje. A jelentkezők sorbaálltak a rajtnál, majd amikor megadták a jelet, teljes erejükből nekilódultak a futásnak. Az elől loholó fiúk egyszercsak fájdalmas kiáltást hallottak a hátuk mögül. Szinte egyszerre álltak meg és fordultak hátra. Az egyik futó elesett, megütötte a lábát, lehorzsolta a könyökét, a térdét. Hiába próbált felemelkedni, saját erejéből nem sikerült. A többiek azonban nem hagyták ott a földön fekvő. Valamennyien odasiettek, felsegítették, s ketten két oldalról belekaroltak. A többi futó pedig szintén összekapaszkodott, s szépen, egyszerre, egymásba karolva sétáltak be a célba. A nézők először csak döbbenet nézték a jelenetet, majd óriási tapsviharban és ujjongásban törtek ki.

A kíméletlen verseny jellemzi társadalmunk életét. A jó jelző valóban a „kíméletlen”. Nem a sportszerű, nem a nemes... Mert a valóban sportszerű versengés figyelembe veszi, hogy a versenyzők azonos, vagy legalábbis hasonló esélyekkel induljanak, „egy súlycsoportba” tartozzanak. A nemes versengés tiszteli az ellenfelet és nem enged meg magának mindent a „győzelem” érdekében. Sokszor halljuk azt is, hogy „teljesítménycentrikus” korban élünk. De valóban a teljesítmény a fontos? Hogy az ember mit teljesít, honnan hova jut, milyen fejlődésen megy keresztül? Nem úgy tűnik... Inkább sikerorientált társadalomról, beállítottságról kellene beszélni! A mindenáron való célbaérés a fontos! Az elsőség, a győzelem! Az nem számít, hogy a többiek, akik esetleg nem lettek első, mekkora hátrányból indultak! Az nem számít, hogy sokaknak sokkal többet kellett teljesíteniük, hosszabb, nehezebb utat bejárniuk a látszólag kisebb eredményért! A rivaldafényben csak a győztes tündököl! Csak az első! Még akkor is, ha neki sokkal könnyebb volt, ha ő sokkal kevesebbet épült, gyarapodott, mint a messzebről indulók. Igen, kíméletlenné válik lassan a versengés az élet minden területén! Vajon véletlen lenne, hogy egyre több túlhajszolt sportoló szíve mondja fel a szolgálatot? Meddig lehet feljebb tornászni a világcúcsokat még egy századmásodperccel, még egy milliméterrel? A végtelenségig biztosan nem. Nemcsak a sportban, de az üzleti életben, a munkahelyi érvényesülésben, az iskolai eredményesség hajszolásában és szinte minden más területen folyik ez a kíméletlen küzdelem: a mindig nagyobb, mindig látványosabb, mindig többet profitáló siker hajszolása. Közben pedig kíméletlen áttaposás másokon, az emberi kapcsolatok, a személyi méltóság sárba tiprása, a gyengébbek kihasználása és elnyomása, valamint persze önmagunk végtelenségig fokozódó kizsákmányolása és kiüresítése is. Mennyire belefárad és beleszürkül ebbe az emberiség!

Jézus azonban nem az „eredmény” alapján ítéli meg egy ember teljesítményét, ahogyan a mai evangéliumban is láttuk. A szegény özvegy két fillérje minden bizonnyal messze alatta marad a gazdagok bőséges adományainak. Isten számára azonban nem az adomány anyagi értéke a fontos, hanem a mögötte álló emberi odaadás, a valódi teljesítmény! A szegény özvegy mindenét odaadta... ennyi tellett tőle. Mások többet adtak, de még sokkal több tellett volna! Isten tudja – ki tudná jobban – hogy melyik ember mennyire képes, milyen helyzetből indul, milyen akadályokkal kell megküzdenie. És nem csak az anyagi érvényesülés vagy a munkahelyi karrier és egyéb „evilági” dolgok tekintetében! Bármilyen furcsa, még az erkölcsi értékek megvalósításában vagy a vallási előírások teljesítésében is tekintetbe veszi az emberek különböző helyzetét, lehetőségeit, adottságait. Tudja, hogy egy biztos, nyugodt családi körben felnövő, hívő szülők által nevelt gyermek egészen más álláspontonról indul, mint

egy csonka családban élő, erőszakos, veszekedős légkörben, káromkodás és anyagiasság által megfertőzött környezetben növekvő gyermek. Nem csupán az eredményt nézi, hanem a megtett utat, a személyiség fejlődésének nagyságát is. Milyen jó tudni azt, hogy Akitől életünk igazi célbaérése függ, nem azt várja el tőlünk, hogy mindenkit megelőzzünk, hogy mindenben a legnagyobbat teljesítsük! Az üdvösség elérése nem úgy történik, hogy másokat közben kiszorítunk és magunkat is lepusztítjuk, hanem éppen fordítva! Másokat is segítünk céljuk felé, és közben magunk is épülünk, teljesebbé, boldogabbá leszünk. Ne keseredjünk el tehát, ha nem vagyunk mindenben a legjobbak, ha nem mi végzünk mindenhol az első helyen, ha nem mi mutatjuk fel a legtöbbet! Isten azt nézi, hogy önmagunkhoz képest hol tartunk, és főleg emberségünkben, iránta és felebarátaink iránti szeretetünkben mennyit fejlődünk.